

Ahojky dospěláci,

tak vás opět zdravím! Ty vaše prázdniny jsou fuč, a ačkoli nevím, co na nich bylo „prázdného“, tak jejich konec pozoruju i já: Nějak se prodlužuje délka mého oblékání (a není to tím, že by se mí oblékači zhoršili v rychlosti). Zase mi začínají přibývat vrstvy... A taky pokrývky hlavy = čepičky. Ach jo. A na chvíle, kdy jsem lítal „jen tak“ (= všude bez), mohu už jen matně vzpomínat... Ble!

Dnes opět nemám žádné údaje pro ty z vás, co si vedou mou evidenci. U pana doktora jsem sice v srpnu byl, to je pravda, ale tentokrát se projevil výhradně jako včelař. Udělal mi díru do nohy a to bylo vše. Paní sestřička tentokrát nechtěla vědět ani kolik měřím, ani kolik vážím. Ale abyste neřekli, že stále dodávám nulové údaje, tak vezte, že můj táta říká, že se teda už dost pronesu... Snad vám to pomůže.

Minule jsem vám slíbil, že vám příště ukážu své osobní pískoviště v Úpici. Je to bezva. Nemusím už řešit, budu-li muset někomu půjčovat své bábovičky, příp. zažívat frustraci z toho, že mi je protějšek naopak nechce půjčit. Tady jsem si svým vlastním pánem, a když si chci s někým hrát, tak si ho přivolám, resp. přitáhnu. Tak toto je prosím ono:

A jistě jste si nemohli nevšimnout, že nezbytných pískovišťových propriet mám dostatek. Kyblíčků i lopatiček mám několik a písek je natolik zbaven nečistot, že je trošku problém jej zvlhčit, aby byl mokrá a daly se z něj dobře dělat bábovičky. Inu, pravda, už se mi několikrát podařilo zavlažit jej vlastními silami... .. Ale ani to nepomohlo. Ale zatím to až tak neva. Já bábovičky zatím neumím, a ty, co dělají ostatní, spíš srovnávám se zemí. A s tou čistotou to taky není tak růžové: Rozhodně v něm nacházím lístečky, větvičky nebo kamínky, které tam nemají co dělat! A ty končí jako „be!“.

A dostat se do svého pískoviště už umím taky sám:

A práce v tom pískovišti je taky fůra! Nemyslete si!! To máte: naložit písek do kyblíčku a zároveň ho přesít, obsah sítka vysypat někde zpátky do pískoviště (to se zatím ne vždy zdaří), vyhrabat všechny bábovičky z písku, vyndat z kyblíčku nečistoty, které tam nemají co pohledávat atd. atd. Jak jsem zabrán do práce, vidíte na dalším obrázku vlevo. Ale že je potřeba i odpočívat, dokazuje obrázek vpravo. To tak občas jen tak posedím...

Když už jsem u toho minula, tak jsem vám taky ukazoval svůj osobní bazén. Ale vězte, že už ho nepoužívám. Byl přece jen určen pro mimina a mě baví ten dospělácký. Když si v něm takhle můžu zařadit s mámou, tátou nebo tetou Ivou (na obrázku), příp. nějakou jinou tetou, tak to je vám prima! A mám při tom všechny své kamarády (gagy, lodičky, míčky, žáby, krokodýly a ryby), jako jsem měl v tom miminkovském. Tak proč jej vlastně sestavovat a napouštět?!

Jednou bylo v bazénu kromě mě ještě 46 barevných plastových míčků (strejda Pavel je počítal). A já je umísťoval do nafukovacího kruhu. A tady vám musím prozradit: Nesnáším nafukovací kruhy ani křidélka na ruce. Fuj! Hlavně se mi je nesnažte aplikovat. To vám hned ukážu, jak mám slušně vytrénovaný objem plic! Nejraději mám, když mě drží nějaký

dospělák a já můžu v jeho náruči plavat a čvachtat se a stříkat rukama a tak vůbec. Jo, a jednou jsem bazén trochu znečistil pevnou hmotou, ale o tomto drobném incidentu se zde nebudu dále rozepisovat...

Má záliba v odklizení nejrůznějších „be!“ nepolevila a následující dva obrázky budiž toho důkazem. Na prvním z nich jsem právě našel na zemi pod verandou nějaký odpadlý lísteček či co to bylo, a tak jsem neváhal a ihned sjednal nápravu. Naštěstí nádoba na „be!“ nebyla daleko. Jak dokonávám vytčený úkol, vidíte na druhém obrázku. Podotýkám, že víko jsem si musel otevřít sám.

Apropó! Když už jsme u těch estetických věcí: Naučili mě říkat další slovo pro záležitost, které nejsou zrovna nejvábnější – „a-a“. A tak to teď střídám. Někdy řeknu „be!“, někdy „a-a“. To druhé kombinuju s hlášením toho, co jsem právě vyrobil do plíny – se současným ukázaním ručičkou: buď se chytanu

vpředu, anebo vzadu. Kupodivu naši nad tím neprojevují extra radost a stále by mě nejraději nutili na ten podivný kastról... Fuj! Však jsem vám už psal.

Teď tady mám své lingvistické okénko. Mám totiž několik nových slov a některým jsem upravil či rozšířil význam.

Minule jsem vás informoval, že když mi něco nejde, moc to slovně nekomentuju. Stačily posunky. Tak všechno je jinak. Slovo „dejde“ (a jeho varianty „nede“, „dede“, „nende“ ad.) patří k mým nejčastěji používaným.

Své oblíbené „brmm-brmm“ jsem ještě více rozšířil co do množiny prvků. Zjistil jsem totiž, že mezi „brmm-brmm“ patří nejen vše, co má kola. Taky sem patří věci, které rovněž dělají nejrůznější „brmm-brmm“, ale žádná kola nutně mít nemusí! Jsou to např. mixér, mámina vrtačka nebo bruska apod. A taky jsem objevil dosud mně neznámé prostředky brmm-brmm-převazy: lanovka a metro (viz obrázek vlevo).

Nyní pár slov, která jsou pro mě naprosto jasná a odlišná, ale táta říká, že to všechno zní jako „šfití“. Tak to, co máte na zápěstí, nebo na zdi apod., je „tí“ (tik-tak). To, co roste kolem nás a není to strom, je „ší“ (kytí). A když se něco točí (např. kola mé převrácené tetry), tak to je „ší“ (točí). A teď vám musím něco říci! Máte totiž věc, která v sobě obsahuje tři z mých oblíbených činností najednou: svítí, dělá brmm-brmm a točí se! Je to automatická pračka!! Bezva!!! Podmínkou ale je, že ta pračka musí mít plnění oknem zepředu.

Abyste si nemysleli, že si svůj slovníček jen upravuju, tak vám představím nová slovíčka. Je mezi nimi docela dost zvířátek:

- „ňá“ – kočička
- „i-h-ih-ih“ – koníček (vzniká vtahováním vzduchu ústy zpět do hlasivek – táta říká, že to zní jako drobný epileptický záchvat)
- „chr-chr-chr“ – prasátko (zní jako při chrápání)
- „fff-fff“ – králíček (pokrčím nos, tím odhalím přední zuby a několikrát pustím vzduch nosem ven – jako funění)
- „i-i“ – ptáček (píp-píp; jde zejména o poletavé ptactvo – holub, kos, straka, rorýs atd.)
- „i-i-í“ – kohoutek (prý je to podobné koni – pché!)
- „ko-ko-ko“ – slepička (někdy zní jako „ka-ka-ka“, vždy však v rychlém sledu; ještě piluju)
- „trrrřř“ – tygr (táta říkal, že se to dá těžko napsat, že se to musí slyšet) – mám je na pyžamku

Pod pojem „baba“ (někdy „bamba“) jsem zařadil také želvu. Naopak krávy, ovce a kozy mi stále nejdou.

Slovem „mapa“ označuju přesně to, co vy. Takové ty obrázky s fleky zelené, hnědé a modré barvy. Nakonec jsem si nechal slovo, na které jsem dost pyšný. Je to můj vlastní vynález a naši si marně lámou hlavu, kde jsem na něj přišel (= jej slyšel). Je to „ňamňa“.

Prosím neplést s jídlem, s tím to nemá NAPROSTO nic společného. Pod tímto slovem se totiž nejčastěji skrývají mí plus minus výškově podobní souputníci, které potkávám třeba v Kauflandu, jak

jedou na kozlíku v košíku jako já, nebo na ulici, nebo je vidím na obrázcích v knížkách. Taky je to můj bratránek Milánek, a dokonce jsem se takto už označil i já vida se na fotce či v zrcadle. Druhou velkou skupinou patřící mezi pojem „ňamňa“ jsou medvídci a panenky. A všechny obrázky, které tyto skupiny připomínají (např. králíček na dně mého plastového talířku apod.).

Ještě tady mám dvě slova, která se neříkají pusou, ale rukama. Je to „papa“ a „prosím-prosím“.

Nyní vám představím své dvě vášně. Jsem totiž vášnivým divákem seriálu „Autíčko s červeným srdcem“. Pro ty z vás, kteří už byste snad náhodou zapomněli, oč jde, mám vpravo obrázek. Je z mého oblíbeného dílu „Závody“. Autíčko dohání ztrátu za ostatními závodníky, ale přesto nemyslí jen na to a je ohleduplné ke zvířátkům. Vlevo dole vidíte gagu, která právě přešla přes silnici, přičemž předtím zastavila autíčko, aby mohly přejít její ňamně (rozuměj: její děti – káčátka). A autíčko po celou dobu čekalo! Moc se na tu gagu těším a už dopředu ji ohlašuju. Koukáme na to s tátou (někdy s mámou). Když vidím, že sedí u počítače, přijdu k němu, řeknu „brmm-brmm“, vztáhnou k němu ručičky a řeknu si o vyzvednutí na klín („de!“). Ne vždy jsem úspěšný, ale když jo, tak si kolikrát ten díl pustím i dvakrát. Našel jsem na klávesnici takovou dloouhou klávesu – říkáte ji mezerník – a stačí ji jen stisknout...

Mou druhou vášní je četba. No dobrá, možná je to příliš odvážný termín, když ještě neznám ty vaše hieroglyfy (= písmenka). Dobrá tedy: Jsem vášnivý obrázkář. Rád si s dospěláky procházím nejrůznější knihy, časopisy či letáky. Třeba taková Tescoma má hezké obrázky: vedle hromady nezajímavého

nádobí se tam objevuje i jídlo („ňam“). A takové Kauflandy nebo Penny! To je samé „ňam“. Nedávno jsem dostal takové pěkné knížečky plné zvířátek, brmm-brmmů a vůbec nejrůznějších věcí z okolního života, které ještě ani neumím vyslovit. Na některé z těch neznámých jsem si našel takovou kličku: Pokouším se je spojit s osobou, která k nim patří. Takže když ve své knížečce nalistuju stránku a na té je aku-vrtačka, řeknu „máma“. A totéž platí pro zahradní kolečko nebo ruční pilku.

Taky se vám musím pochlubit, že mám svého prvního „i-h-ih-ih“. Mezi námi – on tedy tenhle zvuk nedělá, nechce ani nic baštit, ale zase místo toho dělá houpy-houpy. Takže můžu vřele doporučit. Při stoupajících cenách benzínu...

Taky mám krom tatry ještě jeden brmm-brmm, ale ten vám představím jindy, až se na něm naučím pořádně jezdit.

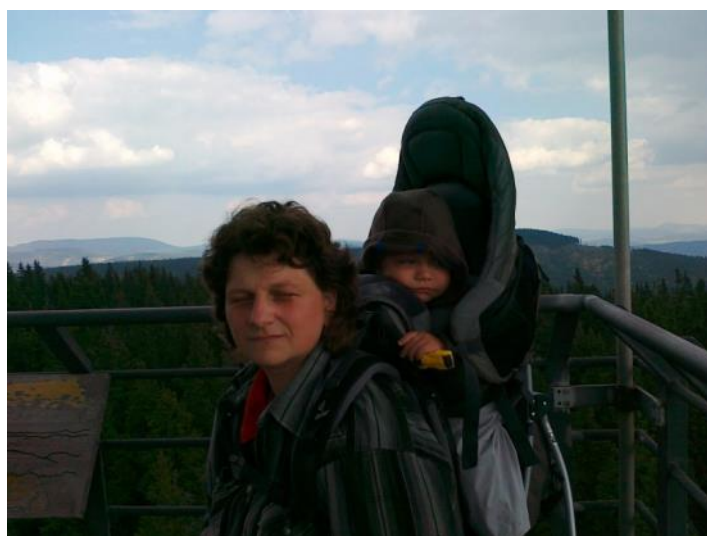
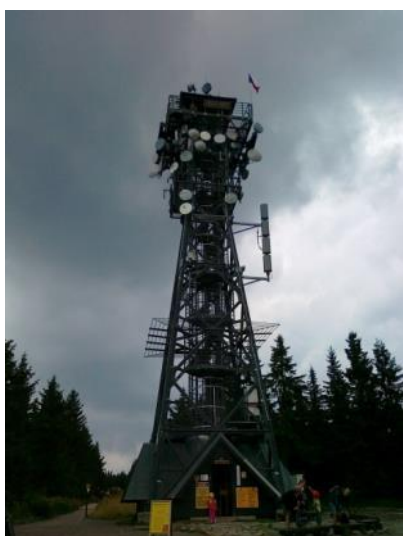

Na konci prázdnin jsem podnikl dva výlety. Shodou okolností se oba do značné míry týkaly tzv. rozhleden. To jsou takové zvláštní baráky, spíš hodně na výšku a málo na šířku, stojí zpravidla někde na kopci a miluje je můj táta.

V sobotu 24. srpna jsem s našima vyrazil na výlet z Klučova na Vysočině. Navštívil jsem pivovar v Dalešicích, kde se prý točily nějaké Postřižiny. Nevíte náhodou někdo, jak chutná taková postřižina? Pak jsme po cestě chvíli postáli u Dalešické přehrady – to vám bylo vody! A nakonec jsme zavítali na rozhlednu Babylon tyčící se nad Kramolínem (491 m). Než se kouknete na obrázky z ní, musím vám ještě představit své nové nosítko. Oproti tomu předchozímu jsem ZA mámou a koukám stejným směrem jako ona. Je to bezva! Na obrázku vlevo vidíte celý Babylon, vpravo mě a mámu, jak koukáme z vrcholu dalekohledem na Dukovany. Ona je viděla, ale já ne...

V pátek 30. srpna jsme ještě i s tetou, strejdou a Aishou vyrazili na Černou horu v Krkonoších. Nahoru jsme vyjeli lanovkou. Moc zajímavé brm-brm. Kousek od ní byla další rozhledna. Jmenovala se Panorama a oproti Babylonu neměla střechu ani okna ani zdi, takže nahoře trochu foukalo, ale zase byla na vyšším kopci (1299 m), a když jste při stoupání vzhůru pohlédli pod nohy, viděli jste skrze podlahu... Bylo to vzrušující! Vlevo je rozhledna v celé své kráse, vpravo jak s mámou pózujeme na vrcholu. To za náma, kdybyste to nepoznali, je Polsko.

Z Černé hory mám ještě jednu historku. Když jsme byli na vrcholu u jedné občerstvovací stanice, šel jsem s tátou zkoumat okolí. Viděl jsem tam totiž další doposud neznámé brmm-brmm. Říkáte mu rolba. Chvilí ji tak zkoumám, ukazuju tátovi a najednou za sebou slyším „brmm-brmm“... Otočím se a vidím ňamňu asi tak velkého jako já, jak ukazuje na rolbu a říká to mně velice známé slovo! Můj dvojník to ale nebyl – spíš opak: Měl světlou mikinu s kapucí (já tmavou) a tmavé kalhoty (já světlé). Potěšilo mě, že vidím konečně někoho, s kým se dá domluvit, a tak jsem šel k němu, ukázal na něj a řekl „ňamňa“. A pak jsem mu ukazoval na obrázek, co měl na té mikině, a dělal jsem „jé“. Ale ten ňamňa se nějak nechytal, nechtěl komunikovat, a po chvíli ho odnesl nějaký dospělák. Škoda.

Zážitek z toho měl i můj táta, ale ne tak pozitivní jako já. Když viděl dalšího kluka, který dělá „brmm-brmm“ a vypadá jako můj negativ, myslel si prý chvíli, že vidí dvojmo, ačkoli měl jen jeden Gambrinus...

No a už se budu s vámi pro dnešek loučit. Trochu jsem se rozepsal, ale to víte, během těch vašich prázdnin jsem neměl moc prázdnou, a tak toho dnes bylo o něco více.

Takže se mějte, užívejte posledních dnů s malým vrstvením oblečení a zase někdy!

Váš Matýsek

P. S. Maminka mi zase doplnila fotogalerii na mých stránkách (<http://www.eye-t.cz/matej>).

P. P. S. Předem děkuji za zasláné gratulace k mým dnešním 16. měsíčním. ☺